

[P. E. Eriksen.]
i kommissionens muligheder for en mere effektiv opbygning.

Ministerens bemærkninger til udvalget: at der fortsat vil være muligheder for en udvikling i retning af at henlægge yderligere opgaver til lokale organer, til lokale områder, vil vi erindre os under kommissionens videre arbejde, og det betyder jo også, at en forskydning af personalet kan finde sted inden for både arbejds- og socialministeriet og de derunder hørende institutioner.

Revalideringscheferne har været spurgt angående udskydelse af revisionen. I første omgang fik vi ikke svar om deres stilling, men i en senere skrivelse fik vi at vide, at cheferne har udtalt sig i en skrivelse af 3. februar 1965 med henvisning til administrationsudvalgets forespørgsel, da de jo har arbejdet med disse problemer. Denne skrivelse er optrykt som bilag til betænkningen sammen med ministerens kommentarer til de rejste problemer — problemer og tanker, der er helt analoge med dem, jeg og flere andre har været inde på. Jeg vil — som hr. Kaj Rasmussen gjorde det før — sige, at dette direktorat jo ikke skulle betyde og ikke betyder nogen ændring i selve revalideringsarbejdets funktioner.

Jeg vil slutte med at sige, at vi fra venstres side forstår lovens hensigt som et forsøg på forenkling, og vi håber altså, at resultatet bliver en mere praktisk anvendelse af det personale, vi har i dag, og derfor kan vi gå med til de to lovforslag, der her er tale om. Venstre kan tiltræde ændringsforslagene, som vi anser for en forbedring af lovforslaget om revalidering. Lad hele vort revaliderings- og forsorgsvæsen fastholde det perspektiv, som nu engang ligger deri, og lad os løse opgaverne rigtigt fremefter.

Clara Munck: Som det fremgår af den foreliggende betænkning, kan — som det allerede er sagt af de to tidligere ordførere — den konservative folketingsgruppe ikke anbefale en gennemførelse af de to lovforslag, der nu er til behandling. Det kan ikke komme så meget bag på nogen i denne sal, idet jeg allerede ved første behandling gjorde opmærksom på, at den konservative folketingsgruppe ville være

meget forbeholden. Til gengæld gav jeg også udtryk for, at vi i vor gruppe var meget interesserede i, at de to lovforslag kom til udvalgsbehandling, idet vi mente, at vi gennem en grundig udvalgsbehandling kunne gavne revalideringstanken — en tanke, vi alle ønsker ført bedst muligt ud i livet. Jeg synes da også, at betænkningen her giver udtryk for, at vi virkelig har nået resultater under den grundige udvalgsbehandling, og hvis udvalgets formand er skuffet over, at vi ikke går ud af udvalgsbehandlingen i enighed, kan jeg til gengæld godt takke ham for det gode arbejde, der er udført. Vi synes, at den betænkning, der nu foreligger, på væsentlige områder er udtryk for, at vort ønske om en positiv revalideringsgennemførelse er blevet hjulpet gennem det arbejde, der er gjort i udvalget, selvfølgelig ikke mindst ved alle de oplysninger, socialministeren har stillet til rådighed, og ved det samarbejde — kan jeg vel sige — der har været mellem minister og udvalg.

Vi er selvfølgelig enige med udvalgets flertal, når det f. eks. understreger, at den rigtige opbygning af det foreslåede direktorat gerne skulle medføre en enklere administration og en hurtigere sagsbehandling — det ønsker vi på alle områder. Jeg tror også, at en af de ting, vi nåede frem til under udvalgsbehandlingen, er, at der måske kunne sættes ind på mere end ét område for at nå denne hensigt.

Vi er, som det fremgår af betænkningen, også enige i, at man skal have en efterundersøgelse. Det var netop den konservative folketingsgruppe, der ved første behandling pegede på, at det efter vor mening var uheldigt, at vi lod hengå endnu 5 år, før vi skulle tage loven op til revision. Vi har også i udvalget på grundlag af det materiale, der kom til at foreligge, været enige om, at denne 5 års frist ikke behøver at overholdes, og vi er glade for socialministerens ændringsforslag om, at revisionen rykkes 2 år frem. Jeg vil dog gerne sige til hr. Kaj Rasmussen, at vi fra vor side ikke ligefrem venter — og måske slet ikke har ønsket — en egentlig videnskabelig undersøgelse af klientelet. Vi vil gerne vide noget mere om de praktiske resultater; det er jo meget ofte dem, folketetinget skal bygge på, hvis vi skal leve op til, at vi ikke